

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego z dnia 25 maja 2016r. w części dot. orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzonej pod sygn. II K 784/15 Sąd uznał G. P. za winnego tego, że w dniu 4 lipca 2014r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. ze sklepu (...) przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia kosmetyki w postaci:

- dziesięciu sztuk balsamu firmy (...) wartości 15,28 zł każdy,
- sześciu sztuk emulsji firmy (...) wartości 17,46 zł każdy,
- jednej sztuki mleczka do ciała firmy (...) wartości 15,65 zł,
- dwóch sztuk mleczka do ciała firmy (...) wartości 17,99 zł każdy,
- jednej sztuki balsamu firmy (...) wartości 15,65 zł,
- jednej sztuki balsamu firmy (...) wartości 14,96 zł,
- jednej sztuki mleczka do ciała firmy (...) wartości 16,77 zł
- dwóch sztuk balsamu N. wartości 16,77 zł każdy,
- dwóch sztuk balsamu firmy (...) wartości 17,39 zł każdy,
- jednej sztuki balsamu firmy (...) wartości 17,39 zł,

o łącznej wartości strat 442,28 zł na szkodę P.. z/s w W., przy czym zarzucany czyn popełnił ponownie w ciągu 2 lat od ostatniego ukarania za podobne wykroczenie umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 06.11.2014r. sygn. akt II W 2108/14 za czyn z art. 119 § 1 kw, wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 24.02.2014r. sygn. akt II W 83/14 za czyn z art. 119 § 1 kw

tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 38 kw.

Za popełniony czyn Sąd na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 38 kw wymierzył obwinionemu karę 30 dni aresztu.

W przekonaniu Sądu dolegliwość kary wymierzonej G. P. wynikająca z jej rodzaju oraz wysokości nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Z treści opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej wynika, że u obwinionego nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego a w czasie popełnienia czynu miał on w pełni zachowaną zdolność do rozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Sąd nie dopatrył się innych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na umniejszenie stopnia winy obwinionego. Kara określona w wyroku jawi się uzasadniona także patrząc przez pryzmat stopnia szkodliwości społecznej czynu G. P., który jest wysoki. Ocena Sądu w tym zakresie wynika przede wszystkim z rodzaju naruszonego dobra prawnego oraz wartości ukradzionego mienia. Wartość ta jest tylko nieznacznie niższa od progu, który stanowi granicę pomiędzy wykroczeniem z art. 119 § 1 kw a przestępstwem stypizowanym w art. 278 § 1 kk.

Wymierzona G. P. kara nakierowana jest przede wszystkim na osiągnięcie wobec niego celów kary w zakresie indywidualnego oddziaływania na osobę obwinionego. Orzeczona w niniejszej sprawie kara ma na celu wzbudzenie w obwinionym poczucia konieczności poszanowania porządku prawnego. Należy zaznaczyć, że G. P. był już wielokrotnie karany za przestępstwa jak i za wykroczenia, które w głównej mierze skierowane były przeciwko mieniu. Pomimo, że

wymierzano mu za te czyny m.in. bezwzględne kary pozbawienia wolności jak i kary aresztu, które były wobec niego wykonywane w ramach izolacji więziennej po raz kolejny naruszył on porządek prawny. Wymienione okoliczności oznaczają, że uprzednie sankcje karne nie przyniosły spodziewanego efektu wychowawczego. Należy także zaznaczyć, że G. P. wykroczenia objętego wyrokiem wydanym w przedmiotowej sprawie dopuścił się w warunkach określonych w art. 38 kw. Popełnił je bowiem w okresie dwóch lat od ukarania, wyrokami Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 06.11.2014r. sygn. akt II W 2108/14 oraz z dnia 24.02.2014r. sygn. akt II W 83/14, za czyny z art. 119 § 1 kw, które stanowią podobne wykroczenia umyślne do czynu będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Jednocześnie obwiniony podczas prowadzonego postępowania nie przejawiał żadnej skuchy, z jego postawy nie wynika również aby jego stosunek do popełnionego wykroczenia był krytyczny.

W konsekwencji w przekonaniu Sądu sięganie w przedmiotowej sprawie po karę łagodniejszego rodzaju niż kara aresztu byłoby niecelowe z punktu widzenia celów prewencji indywidualnej. Wymierzenie kary grzywny byłoby niecelowe także ze względu na to, że obwiniony przebywa w Zakładzie Karnym, nie osiąga dochodów ani nie posiada żadnego majątku. Wymienione okoliczności wskazują również, że w pełni uzasadnione było wymierzenie obwinionemu kary aresztu w maksymalnej wysokości. Tylko bowiem surowa kara może doprowadzić do wzbudzenia w obwinionym krytycznej oceny popełnionego czynu.

W przekonaniu Sądu określona w wyroku kara czyni zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości gdyż stanowi odpowiednio surową reakcję na lekceważące porządek prawny postępowanie G. P.. Wymierzona kara osiągnie zatem właściwe dla niej cele w zakresie prewencji generalnej poprzez właściwe kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec tego, że G. P. przebywa w Zakładzie Karnym, nie osiąga dochodów ani nie posiada żadnego majątku Sąd uznał, że nałożenie na niego obowiązku poniesienia kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Kierując się zatem treścią art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow Sąd zwolnił G. P. w całości od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Z uwagi na fakt, iż G. P. korzystał z pomocy prawnej obrońcy wyznaczonego z urzędu a jej koszty nie zostały przez obwinionego pokryte w całości ani w części Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz K. A.w R. adwokata W. Z. kwotę 1092,24 zł. Wysokość przyznanego adwokatowi wynagrodzenia znajduje uzasadnienie w przepisach § 2, § 3 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 2, § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Ponadto jego wysokość jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy jak i zawłości sprawy.